

Beroep tegen disciplinaire maatregel van berisping

1. De feiten

1. Bij brief van 20 december 2002 werd appelland er op gewezen dat verweerder voornemens was hem te berispen, zulks onder verwijzing naar enkele eerdere berichten de dato 4 oktober 2002 en 24 oktober 2002. Het schrijven is aangetekend verzonden en uitgereikt. De inhoud van dit schrijven luidt als volgt:

Op 4 oktober 2002 bent u gewezen op het feit dat de termijn voor het inleveren van de toetsplanning reeds verstreken was. Op 24 oktober 2002 hebben wij geconstateerd dat u zich nog steeds niet hebt gehouden aan de afspraken met betrekking tot toetsplanning en toetsing. Samen met de heer heeft u uiteindelijk, na het verstrijken van de voorgeschreven datum, de toetsplanning in orde gemaakt. Omdat u zich niet heeft gehouden aan de voor u geldende voorschriften en omdat u de voor u geldende verplichtingen niet bent nagekomen is er sprake van plichtsverzuim.

Conform artikel H-41 CAO BVE 2001-2002 zijn wij voornemens tot het nemen van een disciplinaire maatregel zijnde een schriftelijke berisping voor het geconstateerde plichtsverzuim.

Alvorens tot het besluit van een schriftelijke berisping over te gaan stellen wij u conform artikel H-44 CAO BVE 2001-2002 in de gelegenheid zich te verweren. Als u dit wenst dient u dit uiterlijk binnen 14 dagen na verzending van deze brief mee te delen (artikel H-45 CAO BVE 2001-2002).

Vanwege de vakantie verlengen wij deze periode met 7 dagen. Het feitelijke verweer geschiedt conform artikel H-45 CAO BVE 2001-2002 binnen 28 dagen na verzending van deze brief. In overleg met u wordt bepaald of het verweer schriftelijk dan wel mondeling zal geschieden. U kunt zich bij het verweer laten bijstaan door een raadsman.

2. Bij brief van 8 januari 2003 deelt appelland aan verweerder mee dat hij zich wenst te verweren en daarbij gebruik wenst te maken van de diensten van de AOb.

3. Verweerder bevestigt de ontvangst van dit schrijven op 9 januari 2003.

4. Op 12 januari 2003 zendt appelland aan verweerder een brief (met bijlage) aangaande zijn rechtspositie met daarin de kanttekening dat deze bij het verweer inzake schriftelijke berisping kan worden betrokken.

5. Bij aangetekende brief van 21 januari 2003 wordt het verweer verzonden.

6. Op woensdag 29 januari 2003 retourneert TPG het betreffende schrijven omdat dit door de gemachtigde van appelland onjuist is geadresseerd. Meer in het bijzonder blijkt dat het postbusnummer niet is 90095 maar 95095.

7. De gemachtigde van appelland wendt zich terstond telefonisch tot de afdeling personeelszaken en verneemt daar dat volstaan kan worden met het alsnog faxen en nazenden van de betreffende onjuist geadresseerde stukken..

8. Anstonds, op diezelfde woensdag 29 januari 2003 om 10.06, worden de betreffende stukken gefaxt aan verweerder.

9. Bij brief van donderdag 30 januari 2003 reageert drs. J. Ramaker met een brief ??????beoogd zal zijn appelland niet ontvankelijk te verklaren.

10. Op 31 januari werd bij appelland bezorgd een van strafport (ter hoogte van € 6,86, betaald door appelland) voorziene aangetekende enveloppe met daarin een op 30 januari 2003 gedateerde brief waarin appelland schriftelijk berispt wordt. Dit schrijven luidt als volgt:

In onze brief dd. 20 december 2002 hebben wij u laten weten dat wij, vanwege het geconstateerde plichtsverzuim, voornemens waren een disciplinaire maatregel te nemen zijnde een schriftelijke berisping. In deze brief bent u conform de artikelen H-44 en H-45 CAO BVE 2001-2002 gewezen op de mogelijkheid verweer te voeren tegen dit voornemen. U heeft ons op 8 januari 2003 schriftelijk laten weten dat u voornemens was u te verweren. Op 20 januari 2003 heeft u ons mondeling laten weten dat u dat verweer niet mondeling wilde geven. U had tot 24 januari 2003 de gelegenheid u schriftelijk te verweren.

Aangezien wij geen schriftelijk verweer hebben ontvangen concluderen wij dat u geen verweer wenst te voeren, dientengevolge zijn er geen nieuwe feiten en/of ?????? inlichten?? geconstateerd.

In vervolg op bovenstaande bevestigen wij u hierbij dat wij overgaan tot het nemen van de disciplinaire maatregel zijnde een schriftelijke berisping.

Deze brief geldt als schriftelijke berisping en zal worden opgenomen in uw personeelsdossier voor de periode van 2 jaar, zijnde tot 30 januari 2005.

Wellicht ten overvloede merken wij op dat wanneer u zich opnieuw schuldig maakt aan plichtsverzuim wij verdergaande disciplinaire maatregelen zullen nemen.

Aan de berisping ontbreekt een beroepsclausule en evenmin wordt aangegeven tot welke commissie van beroep appelland zich kan wenden. Uit bijlage C van de CAO-BVE blijkt dat er twee commissies van beroep bestaan.

2. De gronden van het beroep

1. Appelland meent dat het fundamentele beginsel van hoor en wederhoor geschonden is. Verweerder was er immers van op de hoogte dat appelland zich wenste te verweren en heeft dat verweer ook daadwerkelijk (zij het: te laat) ontvangen. Nu verweerder door zelf de verweertermijn van 28 dagen met zeven dagen te verlengen, erkent hij dat deze termijn niet is een fatale termijn maar een termijn van orde, waarvan afgeweken kan worden, kan het verweer, nu dat na en in overleg met personeelszaken alsnog is gefaxt, echter naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet alsnog buiten beschouwing worden gelaten. Het verdient hierbij aantekening dat uit de gang van zaken alsmede uit de datering van het bestreden besluit, geenszins blijkt dat de besluitvorming reeds in een zodanig stadium verkeerde dat deze vrijwel "onomkeerbaar" was en dat het op grote bezwaren zou hebben gestuit alsnog het verweer in de besluitvorming "mee te nemen". Een en ander klemt te meer nu een verweer als het onderhavige geenszins de vrijheid van verweerder zou hebben aangetast te besluiten zoals hem dat juist zou hebben voorgekomen.

2. Kennelijk beoogt verweerder de berisping te voorzien van een proeftijd, in die zin dat blijkbaar beoogd wordt uit te spreken dat appelland niet binnen twee jaar in plichtsverzuim mag vervallen op straffe van verdergaande maatregelen. Voor het geval ook de Commissie dit in het bestreden besluit leest, merkt appelland het volgende op. Daargelaten de vraag of een dergelijke mogelijkheid niet geheel los van de CAO-BVE zou kunnen bestaan, staat vast dat de CAO-BVE de mogelijkheid van een disciplinaire maatregel met proeftijd (en die als extra bezwaarlijk kan worden aangemerkt) niet kent. Een berisping kan dan ook niet in deze vorm worden opgelegd.

3. Het bestreden besluit bevat niet de gronden waarop de berisping berust. Enkele verwijzing naar de "voornemen-brief" van 20 december kan niet als voldoende worden aangemerkt. Zulks reeds omdat in het algemeen geldt dat de feiten die in een "voornemen brief" worden vermeld na gevoerd verweer kunnen blijken onjuist te zijn waardoor een appelland er belang bij heeft de gronden waarop een berisping dan wél berust in de berisping zelve terug te zien. Uit het bestreden besluit wordt overigens evenmin duidelijk of de berisping handelt over voorvallen in oktober, voorvallen die zich kort voor oktober (september) hebben afgespeeld of dat ook nog andere zaken meespelen.

4. Appelland meent dat een berisping disproportioneel is in verhouding tot het hem aangewreven verzuim. Appelland meent namelijk dat sprake is van structurele overbelasting. In zijn brief van 12 januari 2003 aan de directeur (bijlage 4a en bijlage 4b) meldt hij dat hij belast werd met lessen die hij de afgelopen twee jaar niet heeft gegeven. In het genoemde schrijven meldt appelland dat hij van de 28 vakken die hij dient te geven hij er ruim 20 nooit eerder heeft gegeven (hetgeen zich slecht verhoudt tot artikel E-19 van de CAO-BVE) en dat zijn lessentaak niet gelijkmatig over het jaar is verdeeld.

Uit de bij dit schrijven gevoegde bijlage blijkt dat bovendien sprake is van een "valse start", omdat er geen lesmateriaal aanwezig bleek. Daardoor was het niet mogelijk een toetsplanning te maken. Een probleem dat overigens ook speelde bij een klas die appelland in de tweede cursusperiode onder zijn hoede had. Het gevolg was dat appelland en zijn leerlingen werden geconfronteerd met de onmogelijkheid zich zorgvuldig voor te bereiden op de lesstof, ook in de tijd. Appelland wijst de Commissie er met nadruk op dat hij in zijn lange onderwijs carrière, waarin hij nimmer eerder op zijn functioneren is aangesproken, steeds de belangen van zijn leerlingen de eerste prioriteit heeft gegeven.

5. Voorts is de opgelegde berisping disproportioneel omdat hem gevraagd is een toetsplanning te maken (voor de tweede periode van het cursusjaar) die wat appelland betreft slechts en uitsluitend de klassen IDI en 2DI betref. De klassen ICI (waarvan de toets centraal werd gepland en niet door appelland) en de klassen 4Ax en 4Jx (de leerlingen van deze klassen worden "op afroep" getoetst) vielen erbuiten in die zin dat appelland daar ook les aan gaf maar over hun toetsen geen enkele zeggenschap had.

Hoewel de berisping kennelijk alleen betrekking heeft op de tweede periode van het cursusjaar merkt appelland voor wat betreft de eerste periode nog -ten overvloede -op dat hij klas 1D1 in die periode voor ruim vijf uren per week les gaf. In die vijf uren moesten veel modules betreffende theorie en BPV opdrachten (dit betreft stageopdrachten) afgerond worden. Omdat echter de leerlingen destijds niet tijdig waren voorzien van boeken, is er toen slechts één toets afgenomen.

Voor wat betreft de tweede periode gaf appelland slechts 1 uur les (op maandag) en was deze klas 1D1 voor vier dagen op stage. De meeste leerlingen plachten dit uur te verzuimen daarmee iedere reële

toetsplanning vrijwel onmogelijk makend. Appellant had noch heeft zelf de mogelijkheden aan dit ongewenste verzuim een einde te maken, zodat hij meent dat ook dienaangaande hem niet zodanige verwijten kunnen worden gemaakt dat een disciplinaire maatregel de toets der kritiek kan doorstaan. Appellant voegt hier volledigheidshalve aan toe dat hij zich al op het standpunt heeft gesteld dat hem teveel (namelijk twintig, van in totaal achtentwintig) onbekende vakken werden opgedragen, hetgeen tot een hoge mate van belasting en stress heeft geleid. (Zie ook CAO-BVE artikel E-19 onder c.)

Voor wat betreft klas 2DI is appellant eerst op 25 oktober 2002 er via een nieuwe rooster van op de hoogte gesteld dat hij aan deze voor hem nieuwe klas les moest geven. Dat in afwijking van de eerste "taakbrief", waarop klas 2DI niet voorkwam. (Het toevoegen van klas 2DI had te maken met het vertrek van een collega.)

In ieder geval maakte die handelwijze van verweerder het logischerwijze onmogelijk om voor 4 oktober 2002 respectievelijk 24 oktober 2002 een toetsplanning voor die klas in te leveren. Overigens zij opgemerkt dat uit de nieuwe taakbrief blijkt dat daarop een datum wordt vermeld: 20 december 2002. Ook uit die datum blijkt dat pas achteraf klas 2DI aan het pakket van appellant is toegevoegd (dit in afwijking van de eerste taakbrief).

Een extra probleem met deze klas was verder dat bleek dat zij nog niet geheel had voldaan aan het examenprogramma en dat er te dien aanzien nog een stuk moest worden ingehaald. Daar waren echter slechts de weken 45 tot en met 50 voor beschikbaar, maar de examencommissie had zelf al bepaald dat week 51 gebruikt zou moeten worden. Overigens gold ook voor deze klas het probleem dat de leerlingen niet tijdig de beschikking hadden over de benodigde boeken, terwijl het gegeven dat per saldo de cursusperiode voor de leerlingen tot zes weken was ingekort (waarvan de eerste week benut werd om te bepalen wie van de leraren wat zou moeten doen), tijdige planning vrijwel onmogelijk maakte.

Tegen dat licht bezien meent appellant, dat alvorens sprake kan zijn van berispenswaardig gedrag, er sprake zal moeten zijn van deugdelijk omschreven tekortkomingen en de betekenis daarvan voor de werkorganisatie alvorens een berisping kan worden opgelegd.

3. Het oordeel van de Commissie

De Commissie heeft ter zitting aan verweerder gevraagd wat de juiste grondslag is van de aan appellant gegeven berisping. Verweerder heeft daarop geantwoord dat de grond van de berisping is plichtsverzuim als bedoeld in artikel H-42 CAO-BVE. De feiten die daaraan ten grondslag liggen zijn vermeld in de voornemenbrief te weten het te laat indienen van de toetsplanning en de toetsen voor klas 1D1. Daarbij dient volgens verweerder gevoegd te worden dat dit al eerder was voorgekomen. In feite is het de druppel die de emmer doet overlopen.

De Commissie constateert dat in de voornemenbrief niet is vermeld dat het om 1 klas ging en dat voorts niets is vermeld omtrent in het verleden voorgevallen feiten, die de disciplinaire maatregel thans noodzakelijk zouden maken.

Het is aan verweerder om de feitelijke grondslagen van de berisping aan appellant duidelijk te maken, zowel in de voornemen-brief alsook in het besluit zelf. Appellant en zijn gemachtigde dienen te weten waartegen zij zich moeten verweren. Deze mogelijkheid is hen ontnomen wanneer pas op de zitting duidelijk wordt wat de grondslag van de berisping is, waarbij bovendien door verweerder is aangevoerd dat hij over de feiten in het verleden het eigenlijk niet wil hebben. Dan kan naar het oordeel van de Commissie het niet anders zijn dan dat verweerder zijn besluit onvoldoende heeft gemotiveerd. Er is nu een incident aangegrepen, dat enerzijds in samenhang met het verleden gezien moet worden terwijl anderzijds verweerder dat verleden onvermeld wil laten. Het is reeds om deze reden dat het beroep gegrond moet worden bevonden wegens onvoldoende motivering van het besluit.

De Commissie wil hier nog aan toevoegen dat het van prudentie zou hebben getuigd dat verweerder voor het nemen van zijn besluit kennis zou hebben genomen van het verweer van de gemachtigde van appellant. Verweerder wist dat het verweer zou komen en het was niet zodanig laat ingediend dat bij de besluitvorming kennisname daarvan achterwege moest blijven.

Voorts is ter zitting duidelijk gebleken dat de communicatie tussen verweerder en appellant bepaald niet optimaal is te noemen. Wel is gebleken dat dit voor beide partijen geldt.

4. Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Confessioneel Middelbaar Beroepsonderwijs,

Rechtsdoende:

Verklaart het beroep gegrond.

Deze beslissing is genomen te Eindhoven op 5 juni 2003 door mr. A.F.M. Schrickx, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, G. Deijs, mr. dr. B.J. van der Net en C.B.M. Evers, leden, in tegenwoordigheid van mr H.P.G. van Eupen, secretaris.